

Nellie,

De dagen zijn stil.

Onwennig, - verdrietig - nu jij er niet meer bent.

Nu pas voel ik scherper dan voorheen, hoe je nabij was.

Toen wij een week geleden bij je op bezoek waren, was het eerste woord datje tegen mij zei: ik hou van je. Dat woord zal nu in mij na blijven klinken. Ik hou van je...

Wij hadden vaak geen woorden. Bij dat laatste bezoek spraken wij met elkaar over het mysterie van de geboorte en over het mysterie van de dood. Niemand weet hoe een mens geboren wordt en niemand weet hoe een mens weer gaat ... sterft. Ik heb die woensdagavond - na ons afscheid - in de kapel van de Hooge Berkt gebeden en God gevraagd om met jou mee te gaan, als jij dat mysterie zou ondergaan. Als jij door de dood heen getrokken zou worden. We wisten van elkaar dat jij zou gaan sterven. Ik stamelde maar wat. Ik stamelde dat jij, Nellie, trots mag zijn op jou drie kinderen en op Frans. In hen voel ik altijd zoveel liefde voor jou. Je hebt prachtige zonen. En er is zoveel gehechtheid aan jou van Frans en omgekeerd. En we spraken over jouw leven. Jij hebt een mooi leven gehad. En natuurlijk, zo zeiden we tegen elkaar, zijn er ook moeilijke perioden geweest, maar toch... een leven om in dankbaarheid op terug te kijken.

We hielden eikaars handen vast. Je ogen waren groot en keken naar mij.

Je redderde eigenlijk nog het hele gezin.: geef ze een kop koffie, zei je.

Je gaf mij op dat moment een kostbaar geschenk: een schrift, van ons moeder, van meer dan 100 jaar geleden. Ik had het van thuis uit bewaard en een keertje aan jou cadeau gegeven, omdat jij zoveel op ons moeder lijkt. Nu gaf je het terug aan mij.

En je gaf aan Anneke een kerstster, die jij al twee jaar zelf tot bloei had weten te krijgen. Hij staat op de magnetron. Neem hem straks maar mee.

Jij wist tot het einde toe alles en je regelde nog veel.

Ik heb je toen beloofd om een kaarsje aan te steken, bij het kruis, dat van ons thuis uit bewaard werd voor een bediening. Ik had er spijt van dat ik het niet had meegenomen, want ik weet zeker, dat je het heel erg gewaardeerd zou hebben, als het er gestaan zou hebben, als de pastoor kwam om jou te bedienen. Ik kon dat niet meer veranderen.

Maar ik heb het later meegenomen. Het heeft de afgelopen dagen bij je gestaan en nu staat het hier. Het is van ons thuis en het verbindt ons.

Nelly, Het voelt heel kaal aan, nu jij er niet meer bent. Ik heb niet zo heel veel woorden - maar die hadden wij beiden nooit, als we over de echte dingen van het leven spraken.

Ik hoop, dat God die jou door de dood heen heeft getrokken naar nieuw leven, ook ons allen door ons verdriet heen trekt. Dat doen mensen door gewoon dicht bij elkaar te zijn.

Mag het zo zijn.